

ملالی جویا ، ۱۱ اسد ۱۳۹۶

حامیه ۹ ساله در بادغیس و کیرای ۱۳ ساله در دایکندی تازه ترین قربانیان جامعه مردسالار و جهل زده اند که پریشدن معصومانه شان قلب را انسان شرافتمند را به درد می آورد. جرم شان این بود که در کشوری به دنیا آمده اند که در آن زن ارزشی بالاتر از ماشین چوچه کشی و وسیله اطفای شهوت مردان ندارد بنا عاملان بدترین دمنشی را در برابر قانون معافیت داشته مورد مجازات قرار نمی گیرند.

اشرف غنی در جریان لاف و پتاق ای انتخاباتی اش به تاریخ ۹ جون ۲۰۱۴ گفته بود: «... دولت را برای چه می خواهید اگر مصونیت زنان را در ساحت ای مختلف فراهم کرده نتوانند... دولتی که این مسئولیت را انجام داده نتواند خود را دولت نگوید.»

بلی ما هم با دیدن این همه جنایت و بربریت و خشونت و بی عدالتی در برابر زنان تیره روز افغان، قبلا می دانستیم که در افغانستان دولتی وجود ندارد بلکه یک مشت می نفروشان و غداران ملی، سیستم

پوشالی و مافیایی ای را رویکار آورده اند که هدف اصلی شان پاسداری از منافع شخصی خود شان است و برای این منظور تمام ملت را به گروگان گرفته به کشور عزیزان می فروشد.

تا زمانی که اشغالگران خارجی و غلامان داخلی شان بر سرنویشت ما حاکم باشند، قاتلان فرخنده، تبسم، شکریه، کبرا و حامیه گک و صدا گل پرپر شده دیگر وطن ما به سفاکی و وحشیگری ادامه داده زنان ما «مصونیت» نخواهند داشت.

ما زنان تنها با کسب آگاهی، مبستگی و مقاومت می توانیم جایگاه خود را در جامعه تثبیت نموده از این زندگی شکنجه بار رهایی یابیم. اشرف غنی و دیگر دلقکان بیگانه پرست رگز مدافع زنان ستم دیده ما شده نمی توانند.